

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: V. H. H., narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
t. č. pobytem „X“,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2019, č. j. OAM-327/LE-BA-HA12-2019,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2019, č. j. OAM-327/LE-BA04-HA12-2019, jímž bylo rozhodnuto o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se mu neuděluje.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť jeho výrok neobsahuje v rozporu s ust. § 68 odst. 2 a § 18 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) všechny zákonem požadované identifikační údaje žalobce a je tudíž neurčitý. Rovněž namítal, že výrok postrádá výčet relevantních zákonných ustanovení, zejm. kompetenční ustanovení o věcné a místní příslušnosti správního orgánu, který je oprávněn ve věci rozhodovat.
3. Dále namítal nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení mezinárodní ochrany a neodůvodnění závěrů žalovaného v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Konstatoval, že žalovaný zlehčoval žalobcem uvedené údaje v rámci pohovoru.
4. Žalobce sdělil, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů s ohledem na nedostatečné vypořádání se s podmínkami udělení humanitárního azylu. Upozornil na skutečnosti, které uvedl během pohovorů o udělení mezinárodní ochrany, zejm. že se ve Vietnamu nemá kam vrátit, nemá tam žádné zázemí, kde bydlet, ani práci, přičemž žalovaný neprovedl posouzení žalobcem uvedených okolností ve vztahu k důvodnosti udělení humanitárního azylu. Dále uvedl, že doposud nedisponuje cestovním dokladem, ačkoliv si o něj již na ambasádě zažádal. Na podporu svého tvrzení poukázal na čl. 195 až 219 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN v roce 1992.
5. Závěrem konstatoval, že žalovaný disponuje rozsáhlým aparátem ke zjišťování informací, pročez při pochybnostech o tvrzeních žalobce si může obstarat takové informace, aby mohl objektivně rozhodnout, zda tvrzení žalobce mohou zakládat důvodné obavy z pronásledování či hrozby závažné újmy.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby a navrhl její zamítnutí. Uvedl, že při svém rozhodování vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, přičemž zjištěné skutečnosti dostatečně důkladně posoudil a v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelně vyložil důvody pro zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu. Dále konstatoval, že neuvedení trvalého pobytu žalobce při jeho identifikaci ve výroku napadeného rozhodnutí by mohlo mít vliv na zákonnost pouze v případě, že by hrozila reálná záměna žalobce za jinou osobu. Rovněž podotkl, že žalobce má zde toliko místo hlášeného pobytu ve smyslu § 77 zákona o azylu. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015-48.
7. Dále zdůraznil, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla legalizace pobytu žalobce na území Česka, aby

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zde mohl žít a pracovat. Podotkl, že žalobce neuvedl, že by se ve vlasti potýkal s obtížemi ze strany státních úřadů či soukromých osob. Žalovaný deklaroval, že během řízení nebyly zjištěny žádné azylově relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12 až § 14b zákona o azylu, přičemž ze shromážděných informací o zemi původu žalobce nevyplývá, že by ve Vietnamu probíhal ozbrojený konflikt ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. Konstatoval, že žalobcem tvrzené ekonomické potíže v zemi původu z žalobce nečiní uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951. Nepříznivá ekonomická situace by byla azylově relevantní pouze tehdy, byla-li by skrytě namířena proti určité národnostní, rasové či politické skupině, což však není nyní posuzovaný případ.

8. Žalovaný deklaroval, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu v době, kdy mu hrozilo vyhoštění z území. S ohledem na tuto skutečnost poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004, a ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005. Závěrem uvedl, že institut mezinárodní ochrany je výjimečným prostředkem, přičemž zamítnutí žádost o jeho udělení samo o sobě nevylučuje, aby žalobce na území České republiky pobýval dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. V této souvislosti poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003, a ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Dle ust. § 12 zákona o azylu platí, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

13. Dle ust. § 14 zákona o azylu platí, že nebude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
14. Dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
15. Dle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu platí, že za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
16. Dle ust. § 14b odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.
17. Dle ust. § 18 odst. 2 správního řádu protokol obsahuje zejména místo, čas a označení úkonů, které jsou předmětem zápisu, údaje umožňující identifikaci přítomných osob, vyličení průběhu předmětných úkonů, označení správního orgánu a jméno, příjmení a funkci nebo služební číslo oprávněné úřední osoby, která úkony provedla. Údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby se rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona.
18. Dle ust. § 68 odst. 2 správního řádu ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.
19. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „policejní orgán“), ze dne 14. 6. 2019, č. j. KRPU-110174-21/ČJ-2019-040022-ZZC-CV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce dvou let. Následně byl žalobce zajištěn na dobu devadesáti dnů za

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

účelem správního vyhoštění rozhodnutím policejního orgánu ze dne 14. 6. 2019, č. j. KRPÚ-110174-20/ČJ-2019-040022-ZZC-CV. Poté podal žalobce dne 17. 6. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 21. 6. 2019 především uvedl, že Vietnam opustil, jelikož mu zemřela matka, na území Vietnamu již nemá žádného příbuzného a ve Vietnamu nemohl najít práci. Při obstarávání cestovního dokladu a vycestování ze země neměl žádné potíže, zrovna tak neměl ve Vietnamu žádné potíže ze strany státních úřadů. Žalobce deklaroval, že o udělení mezinárodní ochrany požádal, jelikož je zde snazší nalézt zde práci a vydělat více peněz.

20. Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci obstaral zprávy o zemi původu Vietnam – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Informace OAMP, ze dne 31. 5. 2019, a Vietnam – Údaje o zemi, Mezinárodní organizace pro migraci, ze dne 28. 1. 2019.
21. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na obecně tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný dostatečně neodůvodnil své závěry s ohledem na důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, především pak s ohledem na humanitární azyl. Soud se s touto žalobní námitkou neztotožnil, neboť celé devítistránkové napadené rozhodnutí ve svém odůvodnění rozebírá jednotlivé formy mezinárodní ochrany a podmínky pro jejich udělení a následně v jejich světle hodnotí skutečnosti zjištěné v řízení od žalobce a ze zpráv o zemi původu. K podmínkám udělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu se žalovaný výslovně vyjádřil na str. 6 napadeného rozhodnutí, kde mj. uvedl, že se v této souvislosti zabýval zejm. rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. V této souvislosti podotkl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a žalobce se jeho udělení výslovně nedomáhal. Tuto část odůvodnění žalovaný uzavřel s tím, že se jedná o výjimečný institut, přičemž v daném případě neshledal skutečnosti zvláštního zřetele hodné pro jeho udělení. Soud tudíž konstatuje, že žalovaný napadené rozhodnutí odůvodnil v dostatečném rozsahu, když zjištěný skutkový stav podrobil hodnocení s ohledem na podmínky pro udělení jednotlivých forem mezinárodní ochrany, tedy jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí patrný úvahy, kterými byl žalovaný při rozhodování veden. Rovněž jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí patrné podklady, z nichž žalovaný vycházel (zprávy o zemi původu, žalobcova tvrzení uvedená v pohovoru). Napadené rozhodnutí je tudíž přezkoumatelné.
22. Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015-48, který je dostupný na www.nssoud.cz, vyplývá: *„Předně je nutno souhlasit s krajským soudem, že stěžovatel nemusel být v rozhodnutí identifikován místem trvalého pobytu, neboť má na území České republiky toliko místo hlášeného pobytu ve smyslu ust. § 77 zákona o azylu. Místo hlášeného pobytu přitom správní řád mezi údaje umožňující identifikaci fyzické osoby výslovně neřadí. Uvedení místa hlášeného pobytu může pochopitelně přispět k individualizaci účastníka řízení, nicméně v opačném případě nelze automaticky shledat správní rozhodnutí nezákonným.*
23. *Kromě toho je nutno poznamenat, že smyslem citovaných ustanovení je dostatečná identifikace účastníka řízení, tak aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou. Nejedná se tedy o samoučelná pravidla, jejichž nedodržení by automaticky znamenalo nezákonnost správního rozhodnutí. Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů může mít vliv na Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.*

zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně brozí záměna účastníka řízení s jinou osobou. Tak tomu ovšem v posuzované věci zjevně nebylo a netvrdil to ani sám stěžovatel. Uvedení jména, příjmení, data narození a státní příslušnosti bylo plně postačující pro identifikaci stěžovatele. Ve správním řízení ani v soudním řízení správním nevyvstala jakákoliv pochybnost o tom, že je stěžovatel jedinou osobou s daným jménem, příjmením, datem narození a státní příslušností.“

24. Soud s přihlédnutím ke shora citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu, který přiléhavě dopadá na nyní posuzovanou žalobní námitku, týkající se absence identifikačního údaje žalobce ve výrokové části napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 68 odst. 2 a § 18 odst. 2 správního řádu, uvádí následující. Ač je pravdou, že výrok napadeného rozhodnutí neobsahuje správním řádem vyžadovaný údaj o trvalém bydlišti žalobce, nemá tento nedostatek vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, jelikož v daném případě je toliko znám hlášený pobyt žalobce ve smyslu ust. § 77 zákona o azylu, který správní řád nikterak nereflektuje. Rovněž je třeba podotknout, že smyslem a účelem uvádění identifikačních údajů ve výroku rozhodnutí je především zamezení záměny účastníka řízení s jinou osobou, přičemž v posuzovaném případě k této situaci nedošlo. Žalobci se danou námitkou nepodařilo napadené rozhodnutí zpochybnit.
25. Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011-118, který je dostupný na www.nssoud.cz, vyplývá: „Ve výrokové části rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 2 s. ř. jsou tedy uvedeny jak výše zmíněné údaje (označení orgánu, který ve věci rozhodoval, označení účastníků řízení a příslušná ustanovení právních předpisů, na jejichž základě bylo vydáno rozhodnutí), které se obecně nazývají záhlavím či návětím rozhodnutí, tak samotný výrok, příp. výroky rozsudku. Přitom každý z těchto údajů má různou relevanci a v návaznosti na to, jsou na ně kladeny různé požadavky na pregnantnost jeho vyjádření. Zatímco na samotný výrok (výroky) či na označení účastníků řízení jsou kladena velmi přísná měřítka, tak u jiných údajů obsažených ve výrokové části rozhodnutí (resp. v jeho záhlaví či návěti) tomu tak již není. Určitá nepřesnost či opomenutí některých údajů ve výrokové části (např. opomenutí nebo vada v odkazu na příslušné ustanovení právního předpisu či při vymezení předmětu řízení) nemá sama o sobě vliv na zákonost rozhodnutí, pokud jinak bylo vydáno v mezích zákonem stanovené kompetence a zákonem stanoveným způsobem a obsahovalo by ostatní podstatné náležitosti rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí jen z tohoto důvodu by totiž bylo přepjatým formalismem (srov. VEDRAL, J. Správní řád. Komentář. Praha: Bova Polygon, 2006. s. 401-405).“
26. K žalobní námitce absence kompetenčních ustanovení ve výrokové části napadeného rozhodnutí soud s přihlédnutím k výše uvedenému rozsudku Nejvyššího správního soudu sděluje, že jednotlivé úseky výrokové části rozhodnutí mají různou relevanci, přičemž relevance kompetenční ustanovení zákona je relativně malá. Byť je pravdou, že ve výrokové části napadeného rozhodnutí chybí kompetenční ustanovení zákona, která by ozřejmila, který správní orgán je věcně a místně příslušný k vydání napadeného rozhodnutí, nemá tato vada za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť napadené rozhodnutí bylo materiálně vydáno v mezích zákonem stanovené kompetence, v mezích zákonem stanoveným způsobem a obsahovalo ostatní podstatné náležitosti. Soud nepřisvědčil ani této žalobní námitce.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

27. Ve vztahu k věcnému posouzení žalobcovy žádosti soud připomíná, že žalobce uvedl jako důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, že v České republice nalezne snadněji zaměstnání, které bude taktéž lépe finančně ohodnoceno.
28. K případné legalizaci pobytu žalobce na území České republiky soud považuje za potřebné zdůraznit, že výčet důvodů pro udělení azylu, tedy i doplňkové ochrany a jejího případného prodloužení, je taxativní. Právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon o pobytu cizinců, jehož institutů může žalobce využít. Již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, který je dostupný na www.nssoud.cz, dovodil, že poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení k pobytu na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců. Rovněž v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004-55, který je dostupný na www.nssoud.cz, bylo judikováno, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu na území České republiky, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, tj. např. zákon o pobytu cizinců.
29. V návaznosti na právě uvedené považuje soud za případné poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 – 81, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž bylo judikováno, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. V projednávané věci ovšem žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až dne 17. 6. 2019, tj. téměř jeden rok poté, co pobýval na území České republiky. Z tohoto důvodu proto nelze hovořit o tom, že by žalobce podal příslušnou žádost bezprostředně poté, co k tomu měl možnost. Nebyla-li žádost o mezinárodní ochranu podána bezprostředně po příjezdu do České republiky, nýbrž až poté, co žalobce byl zajištěn za účelem správního vyhoštění z důvodu jeho nelegálního pobytu, shoduje se soud v tomto ohledu s žalovaným, že podání takové žádosti zjevně svědčí o její účelovosti za účelem snahy o legalizaci žalobcova pobytu na území České republiky (viz přiměřeně závěry učiněné v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2006, který je dostupný na www.nssoud.cz).
30. Z výše uvedeného vyplývá, že soud neshledal namítaná porušení právních předpisů dostatečně závažnými a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako dostatečně odůvodněné (přezkoumatelné), vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a jeho odpovídajícího hodnocení (zákonné). V mezích žalobních bodů vyhodnotil soud žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 28. dubna 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.